

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEMREPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Vojtěcha Šimíčka v právní věci žalobců: **a) Okrašlovací spolek Zdíkovska**, se sídlem Zdíkov 235, zastoupen Mgr. Vítězslavem Dohnalem, advokátem se sídlem Tábor, Příběnická 1908, **b) RNDr. Z. K., Ph.D.**, **c) Akad. arch. I. A.**, proti žalované: **Správa Národního parku a Chráněné krajinné oblasti Šumava**, se sídlem Vimperk, 1. Máje 260, v řízení o kasační stížnosti žalobce a) proti usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 21. 11. 2011, č. j. 10 A 64/2011 – 43,

takto:

I. Usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 21. 11. 2011, č. j. 10 A 64/2011 – 43, **se** ve výrocích o odmítnutí žaloby, nákladech řízení a vrácení soudního poplatku **zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

II. Ve zbytku **se** kasační stížnost **odmítá**.

Odůvodnění:

Žalobou podle § 82 a násl. soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), se žalobci u Krajského soudu v Českých Budějovicích domáhali vydání rozhodnutí, kterým by soud žalované zakázal asanaci a kácení (nahodilou těžbu) stromů napadených kůrovcem v I. a II. zóně Národního parku Šumava (dále jen „NP Šumava“), a to až do doby nabytí právní moci rozhodnutí o udělení výjimky ze zákazů stanovených v § 16 odst. 1 písm. a) a § 50 odst. 1 a 2 zákona č. 114/1992 Sb. o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně přírody a krajiny“) a současně do ukončení postupu

podle § 45i citovaného zákona. Žalobci navrhli též vydání předběžného opatření, kterým by soud do doby vydání rozsudku v uvedené věci zakázal asanaci a kácení stromů v uvedené oblasti. Krajský soud výše uvedeným usnesením žalobu odmítl a návrh na vydání předběžného opatření zamítl.

Jak z odůvodnění napadeného usnesení vyplývá, krajský soud se nejprve zabýval tím, zda jsou splněny podmínky, za nichž může ve věci meritorně rozhodnout. Uvedl, že z ustanovení § 82 s. ř. s. plyne, že postavení žalobce jako účastníka řízení je dáno jeho tvrzením. V průběhu řízení je nutno tedy zkoumat, zda žalobce tvrzenou věcnou legitimaci k podání žaloby má, což zahrnuje i úvahu, zda se žalovaný tvrzeného zásahu do veřejných subjektivních práv skutečné dopustil; posouzení, zda byl takový zásah nezákonným, je již otázkou práva hmotného, tedy věcí (ne)důvodnosti žaloby. Soud se tedy nejprve zabýval tím, zda asanace a kácení stromů napadených kůrovcem v I. a II. zóně NP Šumava může být vůbec zásahem, ve smyslu § 82 s. ř. s. Uvedl, že žalobci spatřují nezákonný zásah do svého práva na příznivé životní prostředí v tom, že žalovaná jednáními prováděnými v rozporu se zákonem o ochraně přírody a krajiny zasahuje do ochrany podmínek NP Šumava, do ochranných podmínek zvláště chráněných druhů a do předmětu ochrany evropsky významné lokality a ptačí oblasti Šumava, a to konkrétně kácením stromů napadených kůrovcem; považují se též zkráceni na svých právech plynoucích ze směrnice ze dne 27. 6. 1985, č. 85/337/EHS, o posuzování vlivů některých veřejných a soukromých záměrů na životní prostředí (dále jen „směrnice EIA“) a Úmluvy o přístupu k informacím, účasti veřejnosti na rozhodování a přístupu k právní ochraně v záležitostech životního prostředí, vyhlášenou pod č. 124/2004 Sb. m. s., (dále jen „ Aarhuská úmluva“). S odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu nicméně krajský soud vyslovil názor, že popsané počínání žalované nelze považovat (ve vztahu k žalobcům) za *zásah*, neboť žalobci nemusí nic konat, ničeho se zdržet ani nic strpět. K tomu poznamenal, že smyslem správního soudnictví je ochrana subjektivních veřejných práv a účastník je aktivně legitimován pouze tehdy, pokud úkony správních orgánů vůbec může dojít k *zásahu* do právní sféry fyzických a právnických osob. V daném případě jde o právo (i povinnost) žalované rozhodnout o tom, které stromy budou odstraněny v případě, kdy dochází k bezprostřednímu ohrožení lesů kůrovcem, proto nelze tuto činnost považovat za nezákonný zásah. Touto činností žalovaná plní svou povinnost v lesích v majetku státu, přičemž není zaměřena přímo vůči žádné osobě a žalobci tak nejsou kráceni na svých právech, a to ani na právu na příznivé životní prostředí, ani na právu na spravedlivý proces. Z tohoto důvodu tedy nejsou žalobci b) a c) v dané věci aktivně legitimováni.

V případě žalobce a) krajský soud uvedl, že byť je občanským sdružením vzniklým podle § 70 zákona o ochraně přírody a krajiny, nemá aktivní legitimaci, pokud jde o tvrzený zásah do práva na příznivé životní prostředí, a to s odkazem na názor vyslovený v (blíže nespecifikovaném) nálezu Ústavního soudu, dle něhož práva vztahující se k životnímu prostředí náleží pouze osobám fyzickým, jelikož se jedná o biologické organizmy, které, na rozdíl od osob právnických, podléhají eventuálním negativním vlivům životního prostředí. Soud tak uzavřel, že v rámci úvahy o splnění podmínek řízení zkoumal pouze tvrzení o existenci *zásahu* ze strany žalované, nikoliv již důvodnost argumentace o jeho nezákonnosti, neboť ta by byla předmětem až vlastního meritorního přezkumu. Poznamenal, že znění čl. 10a směrnice EIA doslovně odpovídá znění čl. 9 odst. 2 Aarhuské úmluvy, až na dovětek, že *„členské státy stanoví, v jaké fázi mohla být*

rozhodnutí, (...) nebo nečinnosti napadeny.“ Z toho plyne, že postačuje jejich přezkoumání až ve fázi, kdy dochází k zásahu do právní sféry fyzických a právnických osob. Do sféry práv žalobců činností žalované zasaženo nebylo, proto byl jejich odkaz na směrnici EIA a Aarhuskou úmluvu) nedůvodný. Vzhledem k výše uvedenému krajský soud postupoval v souladu s § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s., a žalobu pro nedostatek aktivní legitimace žalobců odmítl.

Pokud jde o návrh žalobců na vydání předběžného opatření, soud z tiskových zpráv zjistil, že v závěru srpna 2011 bylo kácení porostu ukončeno. V důsledku tohoto zjištění návrh zamítl, neboť není potřeba zatímně upravit poměry účastníků pro hrozící vážnou újmu, za situace, že žalobci nejsou aktivně legitimováni.

Usnesení krajského soudu napadl žalobce a) (dále jen „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností, v níž uplatňuje důvod dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., který jako jediný dopadá na případy přezkumu rozhodnutí o odmítnutí žaloby. Jak vyplývá z judikatury, pod tímto důvodem kasační stížnosti, v podobě nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu nebo o zastavení řízení, se fakticky skrývají i další důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a), c), d) s. ř. s. Z povahy věci je vyloučen jen důvod podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

Stěžovatel s právním názorem krajského soudu nesouhlasí, přičemž cituje (v anglickém jazyce, pozn. NSS) rozhodnutí Soudního dvora Evropské unie ze dne 8. 3. 2011, č. C-240/09. Z této citace mj. plyne, že v projednávané věci jde o činnost, která je regulována jak unijním, tak vnitrostátním právem. Aarhuská úmluva je součástí unijního práva; jedná se o tzv. smíšenou smlouvu, která zavazuje jak Evropskou unii, tak členské státy. Vnitrostátní úprava čl. 9 odst. 3 Aarhuské úmluvy nesmí být taková, aby prakticky znemožňovala nebo činila nadměrně obtížnou možnost využít soudního přezkumu. Úkolem vnitrostátních soudů je vyložit národní právní úpravu takovým způsobem, aby v největší možné míře odpovídala cílům čl. 9 odst. 3 Aarhuské úmluvy.

Stěžovatel tak především namítá rozpor odmítavého rozhodnutí soudu s čl. 9 odst. 3 Aarhuské úmluvy, který stanoví, že *každá strana zajistí, aby osoby z řad veřejnosti splňující kritéria, pokud jsou nějaká stanovena ve vnitrostátním právu, měly přístup ke správním nebo soudním řízením, aby mohly vznášet námitky proti jednání, aktům, nebo opomenutí ze strany soukromých osob nebo orgánů veřejné správy, jež jsou v rozporu s ustanoveními jejího vnitrostátního práva týkajícího se životního prostředí.* Z hlediska unijního práva je, dle jeho názoru, podstatné, že sporné činnosti probíhaly v území, které je součástí soustavy NATURA 2000, regulované směrnicí Rady 92/43/EHS; konkrétně se jedná o Evropsky významnou lokalitu Šumava a též ptačí oblast Šumava. Stěžovatel uvádí, že z unijní úpravy plyne mj. povinnost před provedením činností provést odpovídající hodnocení (čl. 6 posledně zmíněné směrnice). Také vnitrostátní úprava vyžaduje odpovídající posouzení, a to v § 45i zákona o ochraně přírody a krajiny; zde však žádné posouzení provedeno nebylo. Kromě toho došlo současně k porušení § 43 a § 56 uvedeného zákona (výjimka ze zákazu hospodařit v národním parku způsobem využívajícím intenzivní technologie a výjimka ze zákazů týkajících se zvláště chráněných druhů živočichů). Dle názoru stěžovatele, tím, že soud odmítl žalobu projednat, postupoval v rozporu s čl. 9 odst. 3 Aarhuské úmluvy, když stěžovateli neumožnil přístup k soudnímu řízení, kde by proti

zmíněným opomenutím mohl vznést námitku. A to v situaci, kdy neexistuje žádná jiná možnost takovou námitku vznést.

Dále stěžovatel namítá rozpor usnesení krajského soudu s čl. 9 odst. 2 Aarhuské úmluvy, podle kterého *každá strana podle své vnitrostátní právní úpravy zajistí, aby osoby z řad dotčené veřejnosti mohly dosáhnout toho, že soud, nebo jiný nezávislý a nestranný orgán zřízený zákonem přezkoumá po stránce hmotné i procesní zákonnost jakýchkoliv rozhodnutí, aktů nebo nečinnosti podle ustanovení článku 6.* Dle čl. 6 se povinnost posuzování vztahuje na činnosti uvedené v příloze č. I. Podle ní podléhá posuzování též jakákoli činnost, pro kterou je účast veřejnosti stanovena procedurou posuzování vlivu na životní prostředí (EIA) v souladu s vnitrostátní legislativou Podle § 4 odst. 1 písm. e) zákona č. 100/2001 Sb. o posuzování vlivů na životní prostředí, ve znění pozdějších předpisů, posuzování podléhají také činnosti a technologie, které podle stanoviska orgánu ochrany přírody mohou samostatně, nebo ve spojení s jinými, významně ovlivnit území evropsky významné lokality nebo ptačí oblasti. Ve smyslu čl. 9 odst. 2 ve spojení s čl. 6 a přílohou č. I. Aarhuské úmluvy tak byla vnitrostátní úpravou stanovena další činnost posuzování a dotčená veřejnost tak musí mít možnost dosáhnout soudního přezkumu. Takový přezkum byl však stěžovateli odepřen.

Stěžovatel si je vědom toho, že dosavadní výklady podmínek stanovených s. ř. s. se na daný případ aplikují obtížně. Vychází však z toho, že s ohledem na výše citované rozhodnutí Soudního dvora Evropské unie je z důvodu efektivní soudní ochrany v oblastech regulovaných unijním právem povinností soudů vykládat vnitrostátní právní předpisy tak, aby v co největší možné míře naplňovaly cíle čl. 9 odst. 3 Aarhuské úmluvy. Stěžovatel si je vědom i druhé možnosti, jak podle českého právního řádu dosáhnout soudního přezkumu, tedy využití institutu žaloby proti nečinnosti podle § 79 a násl. s. ř. s.; tento institut však dopadá na jiné situace. Soud uvedl, že stěžovatel nemusel na základě činnosti žalované nic konat, ničeho se zdržet ani něco strpět. S tímto názorem stěžovatel nesouhlasí a uvádí, že je povinen strpět zásah do práva na příznivé životní prostředí a dále do práv, která vyplývají z toho, že je ve smyslu čl. 2 odst. 5 Aarhuské úmluvy dotčenou veřejností (čl. 9 odst. 2 předpokládá, že ta má práva, jež mohou být porušována). Nadto uvádí, že odepření práva zástupcům dotčené veřejnosti domáhat se soudní ochrany je v rozporu i s čl. 9 odst. 4 Aarhuské úmluvy, podle nějž postupy podle čl. 9 odst. 1, 2 a 3 mají zajistit přiměřenou a účinnou nápravu.

Ohledně zamítnutí návrhu na vydání předběžného opatření stěžovatel označuje postup soudu za absurdní a popírající smysl tohoto institutu. Žaloba byla soudu podána v srpnu 2011 a s ohledem na nutnost okamžitého zásahu byla spojena s tímto návrhem. Stěžovatel je toho názoru, že podle § 38 s. ř. s. a § 75c občanského soudního řádu (ve spojení s § 64 s. ř. s.), mělo být o předběžném opatření rozhodnuto ve lhůtě do 7 dnů. Soud ale místo toho, aby o návrhu rozhodl, vyčkával do konce listopadu, kdy vydání předběžného opatření prohlásil za zbytečné. Z hlediska odůvodnění tohoto výroku, lze pak usnesení považovat za nepřezkoumatelné, neboť spojuje otázku (ne)potřebnosti předběžného opatření po ukončení kácení s otázkou žalobní legitimace. Rovněž pokud jde o tvrzenou nepotřebnost předběžného opatření po ukončení kácení, jde i zde o nepřezkoumatelné rozhodnutí, neboť soud odkazuje na blíže nespecifikované tiskové zprávy, které nejsou založeny ve spisu.

Žalovaná ve svém vyjádření v podrobnostech odkázala na své vyjádření k žalobě. Poukázala na to, že žalobce by ve svých podáních adresovaných soudu měl užívat výhradně úředního jednacího jazyka, nikoliv citovat judikaturu Soudního dvora Evropské unie v angličtině. Dále je toho názoru, že pokud nikdy v minulosti nebylo nutné záměr asanace stromů napadených kůrovci v lesních porostech zařazených do druhé zóny NP Šumava *„naturově“* posuzovat, pak tato potřeba nemůže vyvstat jen na základě názoru stěžovatele. Pokud jde o výrok o zamítnutí návrhu na vydání předběžného opatření, zastává názor, že pokud činnost skončila, opravdu není potřebné vydávat usnesení, jímž se provádění této činnosti zakazuje. Vzhledem k uvedenému navrhuje kasační stížnost jako nedůvodnou *„odmítnout.“*

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z ustanovení § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

Kasační stížnost je důvodná.

Nejvyšší správní soud ve své judikatuře setrvale vyjadřuje názor, že odmítnutí návrhu z důvodu uvedeného v § 46 odst. 1 písm. c), s. ř. s.,tedy proto, že byl podán osobou k tomu zjevně neoprávněnou, lze vyhradit pouze případům nedostatku procesní legitimace a jen zcela zjevným nedostatkům legitimace hmotné, zjistitelným bez pochyb okamžitě, zpravidla již z návrhu samotného. U nedostatku legitimace hmotné bude takový postup podle uvedeného ustanovení výjimečný, a to pouze v případech, kde je takový nedostatek zjistitelný okamžitě, zpravidla již ze žaloby samotné. Pokud tomu tak není, musí soud návrh věcně projednat a vyjde-li v této fázi nedostatek aktivní legitimace najevo, rozhodne o věci rozsudkem (viz rozsudek ze dne 27. 9. 2005, č. j. 4 As 50/2004 - 59, publ. pod č. 1043/2007 Sb. NSS; všechna rozhodnutí zdejšího soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz). Aktivní legitimaci upravuje, jak již uvedl i krajský soud, § 82 s. ř. s., který uvádí, že *kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením (dále jen „zásah“) správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, může se žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu*. Z tohoto ustanovení plyne, že postavení žalobce, jako účastníka řízení o žalobě podle § 82 s. ř. s., je dáno jeho tvrzením. Citované ustanovení tak vymezuje okruh tvrzení, která musí žalobce uvést, aby jeho procesní úkon (žaloba) měl zamýšlené účinky, tj. aby dal vzniknout příslušnému procesně právnímu vztahu a vedl soud k meritornímu rozhodnutí (srov. též rozsudek zdejšího soudu ze dne 16. 7. 2009, č. j. 4 Aps 1/2009 – 52).

Krajský soud ve svém usnesení tedy správně vycházel z toho, že postavení žalobce, jako účastníka řízení o žalobě podle § 82 s. ř. s., je dáno právě *jeho tvrzeními*; rozhodující je fakt tvrzení přímého zkrácení na právech zásahem správního orgánu, nikoliv skutečnost, zda k přímému zásahu do práv žalobce skutečně došlo, či zda jde o zásah nezákonný. To je skutečně otázkou hmotněprávní, dle níž je posouzena důvodnost žaloby. Až potud lze tedy se závěry krajského soudu souhlasit, neboť jsou plně v souladu s konstantní judikaturou Nejvyššího správního soudu; srov. například rozsudek ze dne 19. 9. 2007, č. j. 9 Aps 1/2007 - 68, dle kterého *„[a]ktivně legitimována k podání žaloby na ochranu proti nezákonnému*

zásahu, pokynu nebo donucení správního orgánu je každá osoba, která tvrdí, že byla tímto zásahem, pokynem či donucením přímo zkrácena na svých právech. Soud proto v rámci úvahy o splnění podmínek řízení zkoumá pouze toto tvrzení, nikoliv už jeho důvodnost, neboť ta je předmětem vlastního meritorního posouzení věci."

Touto problematikou se zabýval i rozšířený senát zdejšího soudu, který v usnesení ze dne 16. 12. 2008, č. j. 8 Aps 6/2007 – 247, uvedl, že „*[p]ostavení žalobce jako účastníka řízení o žalobě podle § 82 s. ř. s. je (ve spojení s § 33 odst. 1 s. ř. s. podle něhož jsou účastníky řízení navrhovatel (žalobce) a odpůrce (žalovaný) nebo ti, o nichž to stanoví tento zákon) dáno jeho tvrzením. (...) V tomto smyslu je třeba institut aktivní legitimace chápat v tradičním pojetí jako oprávnění vyplývající z hmotného práva; má ji ten z účastníků, komu svědčí subjektivní právo nebo povinnost, o něž se v řízení jedná. Posouzení jednotlivých definičních znaků tvrzeného nezákonného zásahu (zkrácení na právech, nezákonnost zásahu) představuje vždy úvahu ve věci samé, která v konečném důsledku může vést nanejvýš k zamítnutí žaloby (se závěrem, že k tvrzenému zásahu vůči žalobci nedošlo, nebo že k němu sice došlo, nebyl však nezákonný, anebo sice nezákonným byl, avšak žalobce jím nebyl přímo zkrácen na svých subjektivních právech) - § 87 odst. 3 s. ř. s., - nikoliv k jejímu odmítnutí pro neodstranitelný nedostatek podmínek řízení. Jednotlivé definiční znaky aktivní legitimace k žalobě podle § 82 s. ř. s. nepředstavují speciální formulace podmínek řízení, při jejichž ´zjištěné absenci´ se klade absolutní překážka postupu procesu, takže soud nemůže vydat rozhodnutí o věci, o kterou běží. (...) Jiný přístup k hodnocení definičních znaků nezákonného zásahu v jeho jednotlivých komponentech by vedl k tomu, že žaloba by mohla být též odmítnuta pro nedostatek pravomoci soudu (jako podmínky řízení) podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. v případě, že tvrzený zásah by nebyl shledán zásahem, popř. nezákonným zásahem (neboť podle § 4 odst. 1 písm. c) s. ř. s. soudy rozhodují jen o ochraně před nezákonným zásahem), nebo též pro podání zjevně neoprávněnou osobou podle § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s. (nebyl-li zásah zjevně zásahem, pak zjevně nemohlo být zasaženo do práv žalobce), anebo rovněž pro nepřípustnost podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. (neboť nebyl-li zásah zjevně zásahem, pak zde není objektivně „způsobilý předmět" žaloby – analogicky ust. § 70 písm. a) s. ř. s.). To by znamenalo prosazení institutu obdobného řízení dovolacímu podle o. s. ř. či před Ústavním soudem, a to potud, pokud v těchto procesních úpravách existuje možnost odmítnout návrh pro zjevnou nedůvodnost (bezdůvodnost). Takovou možnost však s. ř. s. v řízení podle dílu třetího hlavy druhé s. ř. s. neupravuje.*"

Ze shora uvedeného je zřejmé, že případný nedostatek žalobní legitimace žalobců nepředstavuje důvod pro odmítnutí návrhu podle § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s.; v tomto případě žaloba může být nedůvodná, nikoliv však neprojednatelná. Pokud tedy krajský soud v případě stěžovatele naznal, že není nositelem práv, jejichž ochrany se v rámci správního soudnictví domáhá, respektive (v případě zbývajících žalobců) že činnost žalované není nezákonným zásahem, měl tyto závěry vyslovit v rámci meritorního projednání věci; to vše za situace, kdy k těmto závěrům dospěl na základě provedeného právního hodnocení postavení žalobců a povahy rozporovaného „*zásahu*" žalované (nejde o žádný z případů návrhů, které se *prima vista* míjejí s předmětem řízení, nebo o žalobce *zjevně neoprávněné* k jeho vyvolání). Usnesení krajského soudu, kterým byla žaloba podle § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s. odmítnuta, proto z hlediska zákona nemůže obstát.

Co se týče stěžovatelových námitek směřujících k zamítnutí návrhu na vydání předběžného opatření, zde je podstatné, že rozhodnutí o předběžném opatření slouží jen

k zatímní (tj. přechodné) úpravě poměrů účastníků, a to do doby, než se změní poměry nebo než bude pravomocně rozhodnuto o věci samé. Rozhodnutí o předběžném opatření má pouze omezené trvání a není-li zrušeno soudem, zaniká *ex lege*. Logicky stejnou povahu má ovšem i rozhodnutí o zamítnutí takového návrhu. Kasační stížnost proti takovému rozhodnutí podle ustanovení § 104 odst. 3 písm. c) s. ř. s. přitom není přípustná. Ke stejným právním závěrům dospěl Nejvyšší správní soud i ve svém usnesení ze dne 28. 1. 2004, č. j. 1 Ans 2/2003 - 35, publikovaném pod č. 762/2006 Sb. NSS, dle kterého „*rozhodnutí o návrhu na vydání předběžného opatření je rozhodnutím dočasným, neboť má pouze omezené trvání. Kasační stížnost směřující proti rozhodnutí, jímž byl zamítnut návrh na vydání předběžného opatření, je podle § 104 odst. 3 písm. c) s. ř. s. nepřípustná*." Vzhledem k právě uvedenému se zdejší soud námitkami vztahujícími se k výroku o zamítnutí návrhu na vydání předběžného opatření nezabýval a v tomto rozsahu kasační stížnost výrokem II. pro nepřípustnost odmítl [§ 104 odst. 3 písm. c) s. ř. s., ve spojení s § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s., a § 120 s. ř. s.].

V meritu věci pak, s ohledem na skutečnosti výše uvedené, dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost je důvodná, a proto mu nezbylo, než usnesení krajského soudu zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 věta první před středníkem s. ř. s.).

Krajský soud je v dalším řízení vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu a v novém rozhodnutí rozhodne též o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. července 2012

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu